

14 mai – 20 mai

Făgăduința

Textul de memorat: „Avraam era bătrân, înaintat în vârstă; și Domnul binecuvântase pe Avraam în orice lucru.” (Geneza 24:1)

În sfârșit, așa cum Dumnezeu făgăduise, Sara i-a născut lui Avraam un fiu „la bătrânețe” (Geneza 21:2), căruia i-a dat numele Isaac (vezi Geneza 21:1-5). Dar istoria vieții lui Avraam este departe de a se încheia, punctul culminant fiind momentul când își duce fiul pe muntele Moria ca să-l aducă jertfă. Totuși, un berbec îi ia locul lui Isaac (Geneza 22:13), un act care a însemnat angajamentul lui Dumnezeu de a binecuvânta toate popoarele prin „sămânța” lui Avraam (Geneza 22:17,18). Această sămânță era bineînțeles Isus (Faptele apostolilor 13:23). Așadar, mare parte din planul de mântuire este prezentat prin intermediul acestei istorii uimitoare (și, într-un anumit sens, și tulburătoare).

Oricare ar fi lecțiile spirituale din acest episod de viață, familia lui Avraam a fost totuși zguduită și viitorul patriarhului a ajuns incert. Sara moare imediat după jertfa de pe Moria (Geneza 23) și Isaac rămâne necăsătorit.

Atunci, Avraam ia inițiativa de a se asigura că va avea parte de viitorul „care trebuie”. Aranjează căsătoria fiului său cu Rebeca (Geneza 24), ce va naște doi fii (Geneza 25:21-23), și chiar Avraam se recăsătorește cu Chetura, care îi va dăruia mulți copii (Geneza 25:1-6). Săptămâna aceasta vom urmări firul vieții lui Avraam până la sfârșit (Geneza 25:7-11).

Duminică, 15 mai – Muntele Moria

1. Care a fost semnificația testului dat lui Avraam? Ce lecții spirituale se desprind din acest eveniment șocant? Geneza 22:1-12; Evrei 11:17

Geneza 22 a devenit un pasaj clasic în literatura universală, inspirându-i nu doar pe teologi, ci și pe filosofi și pe artiști. Totuși, semnificația testului dat de Dumnezeu este greu de înțeles. Această poruncă divină contrazice interdicția biblică de mai târziu privind jertfele umane (Leviticul 18:21) și, bineînțeles, părea să împiedice împlinirea promisiunii lui Dumnezeu cu privire la un legământ veșnic prin Isaac (Geneza 15:5). Atunci, cu ce scop l-a chemat Dumnezeu pe Avraam să facă acest lucru? De ce să-l pună la probă într-un mod atât de șocant?

Noțiunea biblică de test (în ebraică, *nissah*) cuprinde două idei opuse: se referă la o judecată pentru a afla ce este în inima celui testat sau încercat (Deuteronomul 8:2; compară cu Geneza 22:12), dar aduce și asigurarea harului lui Dumnezeu asupra celui pus la probă (Exodul 20:18-20).

În cazul de față, credința lui Avraam în Dumnezeu îl duce în punctul în care el riscă să-și piardă viitorul (urmașii). Cu toate acestea, fiindcă se încrede în Dumnezeu, Avraam va face ce îi cere Dumnezeu, indiferent cât de greu îi este să înțeleagă. La urma urmei, ce este credința, dacă nu încrederea în ce nu vedem sau nu înțelegem pe deplin? De asemenea, credința biblică nu are prea mult de-a face cu capacitatea noastră de a-I oferi ceva lui Dumnezeu și de a sacrifica ceva pentru El - deși, fără îndoială, și acest lucru joacă un rol important (Romani 12:1) -, ci are legătură cu capacitatea noastră de a ne încrede în El și de a primi harul Său, în timp ce înțelegem cât de lipsiți de merite suntem.

Acest adevăr a fost reafirmat în ce a urmat. Toate faptele lui Avraam, numeroasele lui acțiuni pline de zel, drumul lui dureros cu fiul său, chiar și disponibilitatea de a asculta și de a-I oferi lui Dumnezeu tot ce avea mai bun, oricât de bogate în învățătură ar fi, nu puteau să-l mântuiască pe Avraam. De ce? Pentru că Domnul Însuși Se îngrijise de cele necesare jertfei hotărâte, care, la rândul ei, arăta spre singura lui

speranță de mântuire, Isus. Atunci trebuie să fi înțeles Avraam ce înseamnă harul. Nu faptele noastre pentru Dumnezeu ne mântuiesc, ci faptele lui Dumnezeu pentru noi (Efeseni 3:8; compară cu Romani 11:33), oricât de mult am fi chemați să lucrăm pentru Dumnezeu, asemenea lui Avraam, ale cărui fapte întruchipează clar acest lucru (Iacov 2:2-23).

Ce îți spune experiența lui Avraam și Isaac de pe muntele Moria despre credința ta și despre modul în care o manifesti?

Luni, 16 mai – Domnul va purta de grijă

2. Cum Și-a împlinit Dumnezeu făgăduința că va purta El de grijă? Ce a asigurat El? Geneza 22:8,14,18

Când Isaac a întrebat despre animalul de jertfă, Avraam a dat un răspuns care nedumerește: „Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea-de-tot” (Geneza 22:8). Dar forma verbală din ebraică poate să însemne de fapt: „Dumnezeu Însuși Se va îngriji ca miel.” Verbul „a se îngriji de/a vedea de” (*yir'eh lo*) este utilizat într-un mod care poate să însemne: „Se va vedea pe Sine” (sau, literal, „Dumnezeu Însuși (Se) va vedea ca miel”).

Așadar, ceea ce ni se arată aici este esența planului de mântuire, cu Domnul Însuși care suferă și plătește în trupul Său pedeapsa pentru păcatele noastre.

3. Cum ne ajută versetele următoare să înțelegem ce s-a întâmplat la cruce, un eveniment prefigurat în jertfa de pe muntele Moria? Ioan 1:1-3; Romani 5:6-8

Acolo, pe muntele Moria, cu mult înainte de evenimentul de la cruce, berbecul de jertfă care era „încurcat cu coarnele într-un tufiș” (Geneza 22:13) Îl indica direct pe Isus. El este Cel care este „văzut” aici, după cum explică Avraam mai târziu, în Geneza 22:14 - „La muntele unde Domnul va purta de grijă” (VDC) / „La muntele unde Domnul se vede” (MT [engl.]). Chiar Isus avea să facă trimitere la declarația profetică a lui Avraam de aici, repetând ca un ecou cuvintele lui Avraam: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56).

„Ca să imprime în mintea lui Avraam realitatea Evangheliei, precum și ca să-i pună la probă credința, Dumnezeu îi poruncise să-l aducă jertfă pe fiul său. Agonia pe care îndurat-o în timpul acelor zile sumbre ale teribilei încercări a fost îngăduită ca el să poată înțelege din proprie experiență ceva din măreția sacrificiului făcut de Dumnezeu cel veșnic pentru mântuirea omului” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 154).

Ce a avut de suferit Dumnezeu în locul nostru? Care ar trebui să fie reacția noastră la ceea ce a fost făcut pentru noi?

Marti, 17 mai – Moartea Sarei

În Geneza 22:23 se găsește consemnarea nașterii Rebecăi, care anticipează căsătoria dintre ea și Isaac (Geneza 24). În același fel, consemnarea morții și îngropării soției lui Avraam, Sara (Geneza 23), anticipează căsătoria lui Avraam cu Chetura (Geneza 25:1-4).

4. Ce rol joacă relatarea despre moartea și îngroparea Sarei în împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu? Geneza 23

Faptul că moartea Sarei este menționată imediat după episodul cu jertfirea lui Isaac sugerează posibilitatea ca ea să fi fost afectată de acest incident, care aproape că l-a costat viața pe fiul ei. Într-un anumit sens, și Sara a fost implicată în testul dat de soțul ei, la fel cum a fost implicată și în călătoriile și lipsa lui ocazională de credință (Geneza 12:11-13).

Sara nu era genul de femeie care să tacă în chestiuni importante sau care o deranjau (compară cu Geneza 16:3-5; 18:15; 21:9,10). Absența și tăcerea ei, chiar și momentul morții ei după acest dramatic eveniment, spun mai multe despre relevanța ei în cadrul evenimentelor decât ar fi spus-o prezența ei fizică. Faptul că este menționată vârsta înaintată a Sarei (Geneza 23:1), ca un ecou al vârstei înaintate a lui Avraam (Geneza 24:1), arată importanța ei în această desfășurare de fapte.

De fapt, Sara este singura femeie din Vechiul Testament căreia i se menționează anii, ceea ce dovedește rolul central pe care îl ocupă în relatare. Accentul pus pe achiziționarea locului de înmormântare a Sarei (care acoperă cea mai mare parte din capitol), mai degrabă decât pe moartea ei, subliniază legătura cu Țara Promisă.

Deja precizarea că Sara a murit „în țara Canaan” (Geneza 23:2) subliniază că moartea ei este ancorată în promisiunea făcută de Dumnezeu cu privire la țară. Sara este prima persoană din clanul lui Avraam care a murit și a fost îngropată în Țara Promisă. Îngrijorarea lui Avraam cu privire la statutul său de „străin și venetic” (Geneza 23:4) și argumentul cu care a insistat pe lângă fiii lui Het arată că el este interesat nu doar de procurarea unui loc de înmormântare, ci, în primul rând, de așezarea în țară pentru totdeauna.

Astăzi sau mâine fă-ți timp să consolezi o persoană care a suferit recent pierderea unei persoane dragi.

Miercuri, 18 mai – O soție pentru Isaac

Între moartea Sarei și căsătoria lui Isaac există o legătură.

5. De ce este Avraam atât de preocupat ca Isaac să nu se căsătorească cu o femeie canaanită? Geneza 24

Avraam a vrut să cumpere bucata de pământ în care să-și îngroape soția pentru că făgăduința lui Dumnezeu era că urmașii lui vor stăpâni țara. Din același motiv insistă el acum ca Isaac să nu se stabilească în afara Țării Promise (Geneza 24:7). De asemenea, gestul lui Isaac de a o duce pe soția lui în cortul mamei sale și observația că Rebeca l-a mângâiat pe Isaac „pentru pierderea mamei sale” (Geneza 24:67) trimite înapoi la moartea Sarei și, implicit, la durerea lui Isaac pricinuită de moartea mamei lui.

Acest fragment este plin de rugăciuni și împliniri ale rugăciunilor și este bogat în lecții despre providența lui Dumnezeu și libertatea omului. Se deschide cu rugăciunea lui Avraam, care, prin juruința „pe Domnul, Dumnezeul cerului și Dumnezeul pământului” (Geneza 24:3), este mai întâi de toate o recunoaștere că Dumnezeu este Creatorul (Geneza 1:1; 14:19), având o legătură directă cu urmașii lui Avraam, inclusiv cu Însuși Mesia.

Faptul că îi amintește pe „Îngerul Său” și pe „Domnul, Dumnezeul cerului” (Geneza 24:7) face trimitere la Îngerul Domnului care a venit din cer ca să-l salveze pe Isaac de la înjunghiere (Geneza 22:11). Dumnezeu care controlează universul, Îngerul Domnului care a intervenit pentru a-l salva pe Isaac, va călăuzi întreg procesul căsătoriei.

Avraam lasă totuși loc pentru posibilitatea ca femeia să nu răspundă la chemarea lui Dumnezeu. Oricât de puternic este, Dumnezeu nu îi forțează pe oameni să-L asculte. Deși planul Său pentru Rebeca este ca ea să-l urmeze pe Eliezer, Rebeca are libertatea de alegere.

Așadar, vedem aici exemplificat din nou marele mister al modului în care Dumnezeu ne-a dat nouă, oamenilor, liberul-arbitru, libera alegere, o libertate pe care El nu o va încălca. (Dacă ar face-o, nu s-ar mai numi alegere liberă.) Totuși, în ciuda realității voinței libere și a multor alegeri îngrozitoare pe care oamenii le fac pe baza acestei libertăți, putem să avem în continuare încredere că, în cele din urmă, dragostea și bunătatea lui Dumnezeu vor triumfa.

De ce este mângâietor să știm că, deși nu toate lucrurile se întâmplă din voia lui Dumnezeu, El deține încă controlul? De exemplu, cum ne dovedește acest lucru profeția din Daniel 2?

Joi, 19 mai – O soție pentru Avraam

6. Care este semnificația acestor evenimente finale din viața lui Avraam? Geneza 24:67-25:1-8

După ce Sara a murit, Avraam s-a recăsătorit. Asemenea lui Isaac, el este mângâiat după moartea Sarei (Geneza 24:67). Amintirea Sarei trebui să fi fost încă vie în mintea patriarhului, așa cum a fost în mintea fiului său.

Cu toate acestea, identitatea noii sale soții este neclară. Faptul că cronicarul îi alătură pe fiii Cheturei și pe fiii lui Agar, fără să menționeze numele Chetura, ar putea însemna că Chetura ar putea fi Agar (după cum au sugerat unii). Un aspect semnificativ este că Avraam se poartă cu fiii Cheturei cum s-a purtat cu fiii lui Agar: el îi trimite departe, ca să evite orice influență spirituală și ca să facă o distincție clară între fiul lui avut cu Sara și ceilalți fii.

De asemenea, el „a dat lui Isaac toate averile sale” (Geneza 25:5), în timp ce „a dat daruri fiilor țiitoarelor sale” (Geneza 25:6). Clasificarea drept „țiitoare” ar putea implica și faptul că statutul Cheturei, asemenea statutului lui Agar, a fost acela de concubină. Potențiala identificare a Cheturei cu Agar ar mai putea explica și aluzia subtilă la memoria Sarei ca un preludiu al căsătoriei lui Avraam cu Chetura-Agar.

Este interesant că în Geneza 25:1-4,12-18 este o listă cu copiii pe care Avraam i-a avut cu Chetura, precum și o listă cu copiii lui Ismael. Poate că scopul genealogiei de după căsătoria lui Avraam cu Chetura, care i-a dăruit șase copii, versus ceilalți doi copii ai săi (Isaac și Ismael), este acela de a oferi dovezi referitoare la făgăduința lui Dumnezeu că Avraam va fi tatăl multor popoare.

Cea de-a doua genealogie se referă la urmașii lui Ismael, care au format și ei 12 triburi (compară cu Geneza 17:20), la fel cum s-a întâmplat în cazul lui Iacov (Geneza 35:22-26). Dar, desigur, legământul lui Dumnezeu va fi rezervat seminței lui Isaac (Geneza 17:21), nu a lui Ismael, un aspect asupra căruia Scriptura este foarte clară.

Consemnarea morții lui Avraam, între cele două genealogii (Geneza 25:7-11), stă, de asemenea, mărturie despre binecuvântarea lui Dumnezeu. Aceasta scoate la iveală împlinirea promisiunii făcute de Dumnezeu lui Avraam cu mulți ani mai înainte, și anume că el va muri „după o bătrânețe fericită” (Geneza 15:15) și după „mulți ani” (compară cu Ecclesiastul 6:3).

În final, Domnul a rămas fidel promisiunilor Sale pline de har față de slujitorul Său credincios Avraam, a cărui credință este prezentată în Scriptură ca un mare exemplu, dacă nu *cel mai bun* exemplu din Vechiul Testament de mântuire prin credință (vezi Romani 4:1-12).

Vineri, 20 mai – Un gând de încheiere

Fiindcă Avraam a fost profetul extraordinar căruia Dumnezeu Și-a descoperit planurile (Geneza 18:17), Dumnezeu S-a coborât în lumea lui și i-a împărtășit, într-o anumită măsură, planul Lui de mântuire prin jertfa Fiului Său.

„Isaac L-a reprezentat pe Fiul lui Dumnezeu, care a fost adus jertfă pentru păcatele lumii. Dumnezeu a vrut să-l ajute pe Avraam să înțeleagă Evanghelia mântuirii omului. Pentru a realiza acest lucru, pentru a face ca adevărul să fie o realitate pentru Avraam și pentru a-i pune la încercare credința, Dumnezeu i-a cerut să-și sacrifice fiul pe care îl iubea atât de mult, pe Isaac. Toată durerea și tot chinul pe care le-a îndurat Avraam în această încercare întunecată și înfricoșătoare au avut drept scop să imprime adânc asupra înțelegerii lui planul de răscumpărare a omului căzut” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, p. 369).

„Patriarhul se temea de efectul influențelor stricate ce îl înconjurau pe fiul său. [...] În mintea lui Avraam, alegerea unei soții pentru fiul său era o problemă de mare importanță; el era nerăbdător să-l vadă căsătorit cu cineva care să nu-l înstrăineze de Dumnezeu. [...] Isaac, încrezându-se în înțelepciunea și iubirea tatălui său, era mulțumit să lase în seama lui această problemă, crezând, de asemenea, că Dumnezeu

Studiu Biblic, Trim. II, 2022 – Cartea Geneza

Însuși îl va călăuzi în alegerea făcută” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 171).

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE*

Biblia: Leviticul 25 - Numeri 4

1. Ce ogoare nu puteau fi vândute?
2. Cum se putea răscumpăra zeciuiala?
3. Din ce seminție erau cei ce porneau „cei din urmă după steagul lor”?
4. În ce parte a cortului întâlnirii făceau slujbă fiii lui Chehat?

Evanghelizare, Secțiunea 19, subcapitolul „Concentrarea asupra sarcinilor principale”

5. Care este motivul pentru care oamenii au fost lipsiți de prezentarea clară și convingătoare a Scripturii?